

POSTANOWIENIE

Dnia 14 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa E. F.
przeciwko Ministerstwu Spraw Zagranicznych w Warszawie
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 14 sierpnia 2024 r.,
wniosku powódki o wyłączenie SSN Renaty Żywickiej, SSN Leszka Bieleckiego i
SSN Jarosława Sobutki od rozpoznania sprawy,

**oddala wniosek o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego
Renaty Żywickiej, Leszka Bieleckiego i Jarosława Sobutki od
rozpoznania sprawy II PSKP 24/23.**

UZASADNIENIE

Pełnomocniczka powódki wnioskiem z 13 maja 2024 r. wniosła o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego Renaty Żywickiej, Leszka Bieleckiego i Jarosława Sobutki od rozpoznania sprawy II PSKP 24/23 na podstawie art. 48 § 1 pkt 1 k.p.c., art. 49 § 1 k.p.c., art. 50 § 1 k.p.c. w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności w zw. z art. 13 EKPC. W uzasadnieniu wskazano na nienależyte powołania sędziów na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym

przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3).

Wniosek nie jest zasadny.

Sędzia w sprawowaniu urzędu jest niezawisły i podlega tylko Konstytucji oraz ustawom (art. 178 ust. 1 ustawy zasadniczej).

Oznacza to, że wniosek o wyłączenie sędziego nie może być dowolny.

Uchwała Sądu Najwyższego nie ma rangi ustawy jako źródło prawa, dlatego nie zastępuje i nie uzupełnia przepisów procedury cywilnej dotyczących wyłączenia sędziego z art. 48 k.p.c. i art. 49 § 1 k.p.c.

Takiej podstawy nie stanowi też art. 45 ust. 1 Konstytucji a także powołane we wniosku przepisy prawa międzynarodowego. Kwestie sporne jakie wystąpiły w tym zakresie rozstrzygnęły orzeczenia polskiego Trybunału Konstytucyjnego, w tym wyroki: z dnia 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, z dnia 2 czerwca 2020 r., P 13/19; z dnia 7 października 2021 r., K 3/21; z dnia 24 listopada 2021 r., K 6/21; z dnia 23 stycznia 2022 r., P 10/19; z dnia 10 marca 2022 r., K 7/21.

Ustrój i właściwość sądów oraz postępowanie przed sądami określają ustawy (art. 176 ust. 2 Konstytucji). Uchwała Sądu Najwyższego nie mogła wyłączyć od orzekania określonej grupy sędziów, a tym bardziej indywidualnego sędziego.

Przyczyny wyłączenia sędziego są zawsze indywidualne i konkretne, a nie generalne. Chodzi wszak o wyłączenie sędziego w danej sprawie.

W trybie regulacji z art. 49 § 1 k.p.c. nie jest możliwe wyłączenie sędziego od rozpoznania sprawy ze względu na jego powołanie na urząd przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (zob. choćby wyroki Trybunału Konstytucyjnego z 2 czerwca 2020 r., P 13/19, z 23 stycznia 2022 r., P 10/19).

Zarzucane powołanie nie składa się również na ustawową podstawę wyłączenia z art. 48 § 1 pkt 1 k.p.c., zwłaszcza, że ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym wprost stanowi, iż niedopuszczalne jest ustalanie lub ocena przez Sąd Najwyższy lub inny organ władzy zgodności z prawem powołania sędziego lub wynikającego z tego powołania uprawnienia do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości (art. 29 § 3).

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.

[SOP]

[aʔ]